

Met mijn takken, soms met oranje gekleurde bladeren, heb ik links- en rechtsom leren zwaaien met verschillende winden mee. De appels die ik echter voortbreng zijn nooit werkelijk peren geworden.

Ooit was het de liefde die mij zover bracht dat ik mijn vaderland verliet en mij in Nederland nestelde. Welbeschouwd paste deze stap ook bij mijn verlangen om aan al te strakke maatschappelijke gedragsregels te ontsnappen. Het zootje ongeregeld in het buurlandje beviel mij wel. Nog steeds komt het 'Moet Kunnen' motto mij geregeld goed uit. Kwartiertje te laat, tompouce met je vingers, fietsen op de stoep. Je hoeft mij er echter maar even op aan te spreken en de stem van mijn degelijk geweten spreekt mij nog dagenlang streng toe.

Moet Kunnen: "Regels zijn goed en nuttig, alleen bepaal ik als Nederlander liever zelf wanneer ik mij er wel of niet aan houd." Ondanks het gemak dat ik hier inmiddels aan ontleen, kent mijn Duitse inborst toch wel duidelijke grenzen: afspraak is afspraak. Je wilt immers weten waar je met elkaar aan toe bent, wilt elkaar niet tekortdoen en waar maken wat je hebt beloofd.

Das ist verboten

Moet kunnen

Als wij in Holland iets niet mogen
Doen wij het toch. Dat heet gedogen
Wiet en hasj nog steeds verboden
Zo staat het in de 10 geboden

Zolang er maar geen bloed uit vloeit
En niemand zich ermee bemoeit
Pluk de dag, leef en laat leven
En als het niet mag, het zij je vergeven